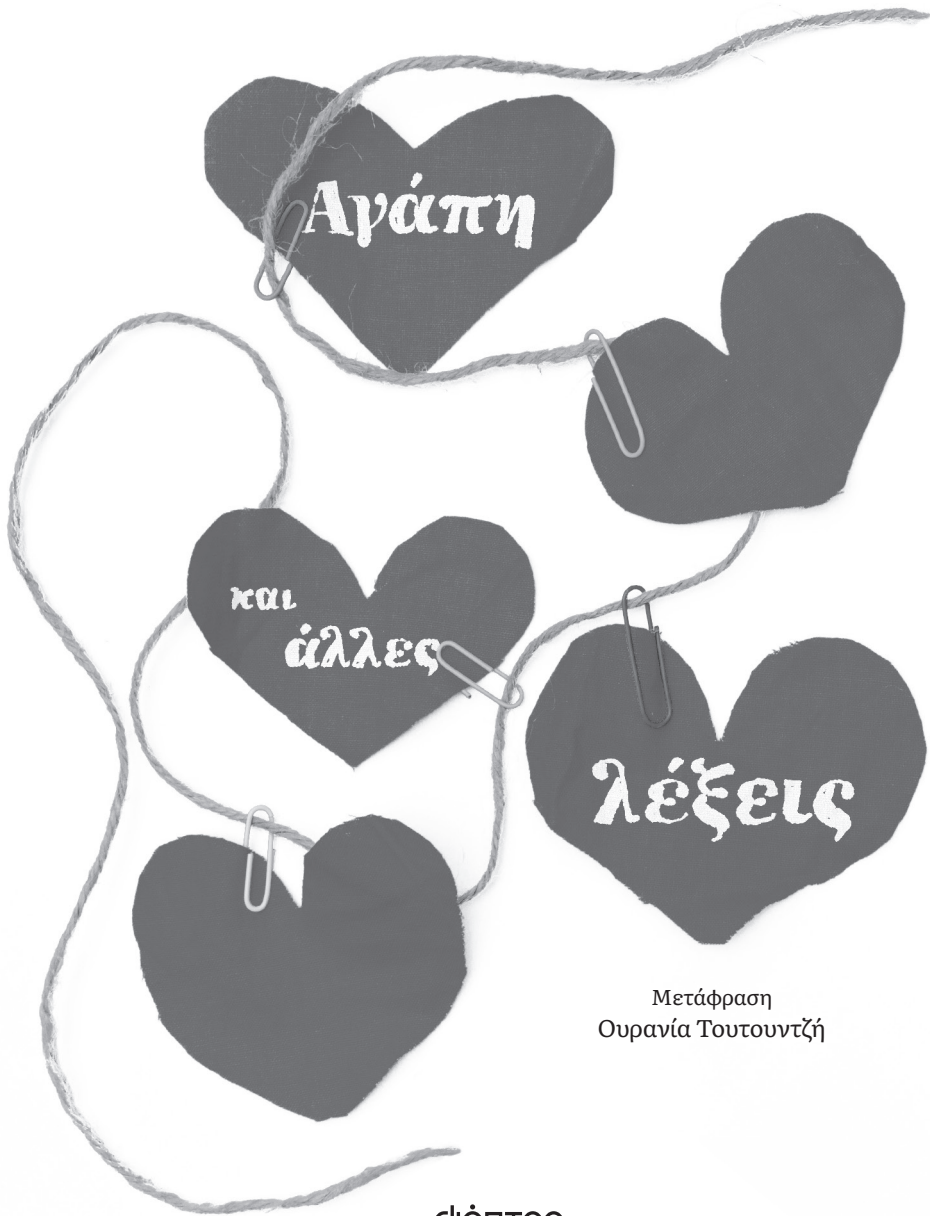

CHRISTINA LAUREN

Μετάφραση
Ουρανία Τουτουντζή

διόπτρα

*Στους Erin και Marcia
και στο σπίτι δίπλα στο ρυάκι, στο δάσος*

Πρόλογος

Ο ΜΠΑΜΠΙΑΣ ΜΟΥ ήταν πολύ ψηλότερος από τη μαμά μου – κι όταν λέω *πολύ*, το εννοώ. Ήταν ένα μέτρο και ενενήντα πέντε εκατοστά, ενώ η μαμά μου μόλις που έφτανε το ένα και εξήντα. Ένας τυπικός ψηλός Δανός και μια τυπική μικρόσωμη Βραζιλιάννα. Όταν γνωρίστηκαν, εκείνη δεν ήξερε ούτε μία αγγλική λέξη. Κι όταν εγώ έφτασα τα δέκα μου χρόνια, τότε που η μαμά μου πέθανε, ήταν λες και είχαν δημιουργήσει μια γλώσσα εντελώς δική τους.

Θυμάμαι πώς την αγκάλιαζε όταν επέστρεφε στο σπίτι μετά τη δουλειά. Τύλιγε τα χέρια του γύρω από τους ώμους της και έχωνε το πρόσωπό του μέσα στα μαλλιά της, ενώ όλο του το κορμί κύρτωνε για να την αγκαλιάσει. Τα μπράτσα του γίνονταν έτσι μια παρένθεση, που έκλεινε μέσα της την πιο γλυκιά φράση.

Όταν αγκαλιάζονταν έτσι, εγώ αποτραβιόμουν κάπου στο βάθος, σαν να γινόμουν μάρτυρας μιας στιγμής ιερής.

Ποτέ δεν μου πέρασε από τον νου πως ο έρωτας μπορεί να είναι κάτι διαφορετικό από ένα αίσθημα με απόλυτο χαρακτήρα, που αναλώνει εντός του τα πάντα. Και ήδη από τότε που ήμουν παιδί, ήξερα ότι ποτέ δεν θα μπορούσα να συμβιβαστώ με κάτι λιγότερο.

Αλλά μετά κάτι το οποίο ξεκίνησε σαν μια μικρή ομάδα κακόβουλων κυττάρων σκότωσε τη μαμά μου. Κι εγώ δεν ήθελα ποτέ να

ξαναβιώσω κάτι τέτοιο. Όταν την έχασα, ένιωσα σαν να πνιγόμεν μέσα σ' όλη εκείνη την αγάπη μου γι' αυτή, που δεν μπορούσα πια να της δώσω. Με κατέκλυζε, μου προκαλούσε ασφυξία, σαν να μου είχαν τυλίξει γύρω από το πρόσωπο ένα πανί βουτηγμένο στην κηροζίνη, και κάποιες φορές ξεχυνόταν από μέσα μου με κλάματα και κραυγές – ή με μια βαριά σιωπή, που με πλάκωνε. Και με κάποιο τρόπο, όσο και αν πονούσα, ήξερα πως για τον μπαμπά μου ήταν ακόμη χειρότερο.

Ήξερα πολύ καλά ότι δεν θα αγαπούσε ποτέ άλλη γυναίκα μετά τη μαμά μου. Από αυτή την άποψη μου ήταν πάντα εύκολο να καταλάβω τον μπαμπά μου. Ήταν τύπος ευθύς και ήσυχος: βάδιζε ήσυχα, μιλούσε σιγανά, ακόμη και ο θυμός του ήταν χαμηλών τόνων. Αυτό το οποίο ήταν εκρηκτικό ήταν ο έρωτάς του. Ο έρωτάς του ήταν βρυχθημός, ήταν ένα εκκωφαντικό μουγκρητό. Κι αφού είχε αγαπήσει τη μαμά μου με όλη τη δύναμη μιας ηλιακής έκρηξης, κι αφού μετά την είδε να αφήνει ήσυχα τη στερνή της πνοή, σκοτωμένη απ' τον καρκίνο, υπέθεσα πως θα παρέμενε κλειστός για την υπόλοιπη ζωή του και δεν θα ποθούσε ποτέ άλλη γυναίκα με τον τρόπο που είχε ποθήσει εκείνη.

Προτού πεθάνει η μαμά μου, του άφησε έναν κατάλογο με όλα εκείνα που θεωρούσε σημαντικό να θυμάται όσο θα προχωρούσε η εφηβεία μου:

1. Μην την κακομαθαίνεις με παιχνίδια· να την κακομαθαίνεις με βιβλία.
2. Να της λες ότι την αγαπάς. Τα κορίτσια έχουν ανάγκη να ακούνε αυτές τις λέξεις.

3. Όταν τη βλέπεις αμίλητη, θα μιλάς εσύ.
4. Να δίνεις στη Μέισι δέκα δολάρια τη βδομάδα. Και να επιμένεις να αποταμιεύει τα δύο. Δίδαξέ της την αξία του χρήματος.
5. Μέχρι να γίνει δεκάξι ετών, θα επιστρέφει στο σπίτι το αργότερο στις δέκα, χωρίς καμία εξαίρεση.

Και ο κατάλογος συνεχιζόταν με περισσότερους από πενήντα κανόνες. Δεν ήταν τόσο ότι δεν τον εμπιστευόταν· απλώς ήθελε να νιώθω εγώ την επιρροή της ακόμη κι όταν η ίδια θα είχε πια φύγει. Ο μπαμπάς μου διάβαζε και ξαναδιάβαζε συχνά τον κατάλογο κρατώντας δίπλα σημειώσεις με μολύβι, υπογραμμίζοντας κάποιες φράσεις και προσέχοντας πολύ να μην του διαφύγει ή να μην παρερμηνεύσει κάτι. Καθώς μεγάλωνα, ο κατάλογος έγινε ένα είδος Βίβλου – όχι απαραίτητα με την έννοια ενός βιβλίου γενικών κανόνων, αλλά περισσότερο σαν μια διαβεβαίωση πως όλα εκείνα με τα οποία παλεύαμε ο μπαμπάς μου κι εγώ ήταν απολύτως φυσιολογικά.

Στη σκέψη του μπαμπά μου είχε ιδιαίτερη βαρύτητα αυτός ο κανόνας:

6. Όταν η Μέισι φαίνεται τόσο κουρασμένη μετά το σχολείο, ώστε δυσκολεύεται ακόμη και να αρθρώσει μία πρόταση, φρόντισε να την απομακρύνεις λίγο από το καθημερινό της άγχος. Βρες ένα Σαββατοκύριακο που μπορείς να την πάρεις και να φύγετε, το συντομότερο δυνατόν, έτσι ώστε να της δώσεις την ευκαιρία να πάρει μια ανάσα.

Και παρότι η μαμά ουδέποτε είχε κατά νου να μας υποδείξει να αγοράσουμε ένα εξοχικό σπίτι, ο μπαμπάς μου –τύπος που

τα έπαιρνε όλα κατά γράμμα— έκανε οικονομίες και σχέδια και έφαχνε σε όλες τις μικρές επαρχιακές πόλεις στα βόρεια του Σαν Φρανσίσκο, προετοιμάζοντας την ημέρα που θα επένδυε σε ένα καταφύγιο για τους δυο μας.

Τα πρώτα δύο χρόνια μετά τον θάνατο της μαμάς μου με παρακολουθούσε άγρυπνα και τα γαλάζια μάτια του ήταν συγχρόνως τρυφερά και διερευνητικά. Συνήθιζε να μου κάνει ερωτήσεις που απαιτούσαν μακροσκελείς απαντήσεις και σίγουρα δεν γινόταν να απαντηθούν μονολεκτικά με ένα «ναι» ή ένα «όχι», ή ακόμη και με ένα «δεν με νοιάζει». Την πρώτη φορά που απάντησα σε μία από αυτές τις προσεκτικά σχεδιασμένες ερωτήσεις του με ένα σκέτο βρογκητό, απλώς και μόνο επειδή ήμουν κατάκοπη από το μάθημα κολύμβησης και τη μελέτη που είχα για το σπίτι και κάποιους επίμονους φίλους που τους άρεσε να δραματοποιούν τα πάντα, ο μπαμπάς μου τηλεφώνησε σε έναν μεσίτη ακινήτων και του ζήτησε να μας βρει το ιδανικό εξοχικό σπίτι στο Χίλντςμπεργκ της Καλιφόρνια.

Το είδαμε για πρώτη φορά στο πλαίσιο μιας επίδειξης του ακινήτου, που μας την έκανε ένας τοπικός μεσίτης με πλατύ χαμόγελο και έναν ειρωνικό υπαινιγμό στο βλέμμα για τον μεσίτη μας στο Σαν Φρανσίσκο. Ήταν ένα σπίτι τεσσάρων δωματίων από σχιστόλιθο, με ένα σχήμα γεμάτο απότομες γωνίες, με χρόνια προβλήματα υγρασίας και πιθανή τάση να πιάσει μούχλα, χωμένο μέσα στους ίσκιους του δάσους και δίπλα σε ένα ρυάκι που θα κελάρυζε αδιάκοπα έξω απ' το δωμάτιό μου. Ήταν μεγαλύτερο απ' όσο χρειαζόμασταν, με περισσότερη γη απ' όση θα μας ήταν εύκολο να φροντίσουμε, και τότε ακόμα ούτε ο μπαμπάς μου ούτε εγώ συνειδητοποιούσαμε ότι το πιο σημαντικό δωμάτιο του σπιτιού θα ήταν η βιβλιοθήκη που θα μου έφτιαχνε εκείνος μέσα στην ευρύχωρη αποθηκούλα που διέθετε το δωμάτιό μου.

Ούτε μπορούσαμε να υποψιαστούμε ακόμα τότε ο μπαμπάς μου

κι εγώ πως πολύ σύντομα ολόκληρος ο κόσμος μου θα κατέληγε να είναι το διπλανό σπίτι, στο οποίο έμενε ένας υπερβολικά αδύνατος σπασίκλας που άκουγε στο όνομα Έλιοτ Λιούις Πετρόπουλος.

Τώρα

Τρίτη 3 Οκτωβρίου

ΑΝ ΤΡΑΒΗΞΕΙΣ ΜΙΑ ευθεία γραμμή ανάμεσα στο διαμέρισμά μου στο Σαν Φρανσίσκο και το Μπέρκλεϊ, η απόσταση θα είναι μόλις δέκα χιλιόμετρα. Όμως ακόμη και με τις καλύτερες συνθήκες συγκοινωνίας, χρειάζεται πάνω από μία ώρα αν δεν έχεις αυτοκίνητο.

«Πήρα ένα λεωφορείο στις έξι σήμερα το πρωί», λέω. «Δύο γραμμές του μετρό και ύστερα ακόμη ένα λεωφορείο». Ρίχνω μια ματιά στο ρολόι μου. «Εφτά και μισή. Πάλι καλά».

Η Σαμπρίνα σκουπίζει λίγο αφρόγαλα από το πάνω χείλος της. Όσο κι αν κατανοεί την αποστροφή μου για την οδήγηση, ξέρω πολύ καλά ότι κάπου μέσα της πιστεύει πως θα έπρεπε απλώς να την ξεπεράσω και να αγοράσω κι εγώ ένα Prius ή ένα Subaru, όπως κάθε κάτοικος της ευρύτερης περιοχής του Κόλπου του Σαν Φρανσίσκο που σέβεται τον εαυτό του. «Μην ανεχτείς ποτέ να σου πει κάποιος ότι δεν είσαι αγία».

«Μα και βέβαια είμαι. Με ανάγκασες να βγω από τη φυσαλίδα μου». Αλλά της το λέω χαμογελώντας και κοιτώντας την κορούλα

της, που έχω στα γόνατά μου. Είναι μόλις η δεύτερη φορά που βλέπω την πριγκίπισσα Βίβιεν και μου φαίνεται πως το μέγεθός της έχει διπλασιαστεί. «Έχε χάρη που *το αξίζεις*».

Κρατώ μωρά στην αγκαλιά μου κάθε μέρα, αλλά ποτέ δεν υπάρχει αυτή η αίσθηση. Η Σαμπρίνα κι εγώ μέναμε άλλοτε σε διπλανά δωμάτια, όταν σπουδάζαμε στο Ταφτς. Σύντομα μετακομίσαμε μαζί σε ένα διαμέρισμα έξω από την πανεπιστημιούπολη και αργότερα, όταν πια ήμασταν και οι δύο τελειόφοιτες, σε ένα ετοιμόρροπο σπίτι – κάτι που σχεδόν το έλεγες και αναβάθμιση. Με κάποιο μαγικό τρόπο καταλήξαμε και οι δυο μας στη Δυτική Ακτή, στην περιοχή του Κόλπου του Σαν Φρανσίσκο, και τώρα η Σαμπρίνα έχει αποκτήσει ένα *μωρό*. Για μένα είναι ό,τι πιο παράξενο έχω βιώσει ποτέ, το ότι τώρα πια είμαστε αρκετά μεγάλες για να κάνουμε κάτι τέτοιο – δηλαδή να γεννάμε και να *ανατρέφουμε* παιδιά.

«Αυτή εδώ η μικρή με κράτησε ξύπνια ως τις έντεκα χθες βράδυ», λέει η Σαμπρίνα κοιτώντας μας στοργικά. Το χαμόγελό της όμως είναι λίγο κουρασμένο. «Και μετά με ξύπνησε στις δύο. Και στις τέσσερις. Και στις έξι...»

«Εντάξει, κερδίζεις. Για να είμαστε όμως δίκαιες, μυρίζει πολύ καλύτερα απ' τους περισσότερους επιβάτες μέσα στο λεωφορείο». Δίνω ένα πεταχτό φιλί στο κεφαλάκι της Βιβ και τη στερεώνω ασφαλέστερα μέσα στην καμπί του χεριού μου, προτού απλώσω προσεκτικά το άλλο μου χέρι για να πάρω τον καφέ μου.

Μου φαίνεται παράξενη ακόμη και η αίσθηση αυτού του φλιτζανιού στο χέρι μου. Μα βέβαια, είναι κεραμικό και όχι χάρτινο μίας χρήσης – ούτε καν το τεράστιο ανοξείδωτο ταξιδιωτικό θερμός που μου γεμίζει ξέχειλο ως πάνω κάθε πρωί ο Σον, υποθέτοντας –και πολύ σωστά– ότι μου χρειάζεται μία πολύ γερή δόση καφεΐνης, ώστε να προετοιμαστώ για να αντιμετωπίσω τη μέρα μου. Έχει περάσει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὴν τελευταία φορά που είχα τον

χρόνο να καθίσω με ένα κανονικό φλιτζάνι και να πω οτιδήποτε.

«Πάντως μοιάζεις ήδη με μανούλα», παρατηρεί η Σαμπρίνα, κοιτώντας μας από την απέναντι πλευρά του μικρού τραπεζιού στο καφέ.

«Το πλεονέκτημα του ότι εργάζομαι όλη μέρα με βρέφη».

Η Σαμπρίνα μένει σιωπηλή για ένα δευτερόλεπτο, και αμέσως συνειδητοποιώ το σφάλμα μου. Βασικός κανόνας νούμερο ένα: να μην αναφέρω ποτέ τη δουλειά μου μπροστά σε μητέρες, και ειδικότερα μπροστά σε νέες μητέρες. Ακούω στην κυριολεξία την καρδιά της να φτεροκοπά στην απέναντι πλευρά του τραπεζιού.

«Δεν μπορώ να καταλάβω πώς το κάνεις», ψιθυρίζει.

Είναι πια η φράση που ακούω πιο συχνά στη ζωή μου. Φαίνεται πως οι φίλοι μου δεν παύουν να τρομάζουν στη σκέψη πως πήρα την απόφαση να σπουδάσω παιδιατρική στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια – και να ειδικευτώ για τη μονάδα εντατικής θεραπείας. Είμαι σίγουρη ότι διακρίνω σε όλους τους την υπόνοια πως ίσως μου λείπει κάποια ευαίσθητη χορδή ή κάποιο μητρικό ένστικτο που θα με απέτρεπε από το να γίνομαι καθημερινά μάρτυρας της αγωνίας των άρρωστων παιδιών.

Λέω στη Σαμπρίνα την τυπική πια απάντηση «Κάποιος πρέπει να το κάνει» και προσθέτω: «Και είμαι πραγματικά καλή σ' αυτή τη δουλειά».

«Όσο γι' αυτό δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία».

«Τώρα, αν μου μιλούσες για παιδο-νευρολογία; Ε, αυτό δεν θα μπορούσα να το κάνω», λέω και σφίγγω τα χείλη μου σαν να προσπαθώ να συγκρατήσω τον εαυτό μου από το να πει περισσότερα.

Πάψε πια, Μέισι. Βούλωσ' το, που να πάρει.

Η Σαμπρίνα κουνάει βιαστικά το κεφάλι και κοιτά το μωρό της. Η Βιβ σηκώνει το προσωπάκι της, μου χαμογελάει και κλοτσάει χαρούμενα με τα ποδαράκια της.

«Και μη νομίζεις πως όλες οι ιστορίες είναι θλιβερές», λέω γαργαλώντας την κοιλίτσα της μικρής. «Μικρά θαύματα συμβαίνουν κάθε μέρα, τι λες κι εσύ, γλυκιά μου;»

Η Σαμπρίνα σπεύδει να αλλάξει θέμα και το κάνει μιλώντας υπερβολικά δυνατά, σε σημείο να νιώσω κάπως άβολα. «Λοιπόν, πώς πάνε οι προετοιμασίες του γάμου;»

Μου ξεφεύγει ένα βογκητό και χώνω το κεφάλι μου στον λαιμό του μωρού εισπνέοντας τη γλυκιά μυρωδιά του.

«Τόσο καλά, ε;» λέει γελώντας η Σαμπρίνα και μετά απλώνει τα χέρια της για να πάρει πίσω την κόρη της, σαν να μην αντέχει άλλο να τη μοιράζεται. Δεν μπορώ να την κατηγορήσω. Είναι ένα τόσο ζεστό και γλυκό πλασματάκι στην αγκαλιά μου.

«Είναι τέλεια, αγάπη μου», της λέω σιγανά δίνοντάς της το μωρό. «Ένα τόσο όμορφο μικρό κοριτσάκι».

Και, σαν οτιδήποτε κι αν κάνω να είναι κατά κάποιο τρόπο συνδεδεμένο με τις αναμνήσεις που έχω από εκείνους –από τη θορυβώδη ζωή στο γειτονικό σπίτι, από τη γιγάντια, χαοτική οικογένεια που ποτέ δεν είχα–, με πάνει ξαφνικά μια νοσταλγία και θυμάμαι το τελευταίο μωρό με το οποίο πέρασα χρόνο χωρίς να σχετίζεται με την εργασία μου. Θυμάμαι τον εαυτό μου, στα εφηβικά μου χρόνια, να κοιτώ τη μικρούλα Άλεξ που κοιμόταν στο καρεκλάκι της.

Αμέσως εκατοντάδες εικόνες ξεπετάγονται στον νου μου: η κυρία Ντίνα να μαγειρεύει το δείπνο λικνίζοντας στο στήθος της τη μικρούλα Άλεξ. Ο κύριος Νικ να κρατά την Άλεξ στα στιβαρά, τριχωτά χέρια του, κοιτώντας τη με τη στοργή όλου του κόσμου στο βλέμμα. Ο δεκαεξάχρονος Τζορτζ να επιχειρεί –και να αποτυγχάνει– να αλλάξει μια πάνα χωρίς συνέπειες για τον καναπέ στο καθιστικό. Ο Νικ Τζούνιορ, ο Τζορτζ και ο Αντρέας να κοιτούν το καινούριο και τόσο αγαπημένο αδελφάκι τους. Και

μετά, αναπόφευκτα, η σκέψη μου τρέχει στον Έλιοτ, δίπλα τους ή λίγο πιο πίσω, να περιμένει ήσυχα να φύγουν τα μεγαλύτερα αδέρφια του για να συνεχίσουν το παιχνίδι τους ή τον καβγά τους, ή το τρέξιμό και την αναμπουμπούλα, ώστε να πάρει αυτός στα χέρια του την Άλεξ, να της διαβάσει και να της χαρίσει όλη του την προσοχή.

Πονώ βαθιά μέσα μου. Μου λείπουν όλοι τους πάρα πολύ, κυρίως όμως εκείνος.

«Μείς...» ακούω τη Σαμπρίνα.

Ανοιγοκλείνω τα μάτια μου. «Ναι, τι;»

«Σε ρωτούσα για τον γάμο...»

«Α, ναι». Η καλή μου διάθεση αμέσως εξανεμίζεται· η προοπτική να σχεδιάσω έναν γάμο, ενώ περνώ εκατοντάδες ώρες τη βδομάδα στο νοσοκομείο, με κάνει πάντα να νιώθω εξουθενωμένη. «Δεν έχουμε προχωρήσει καθόλου ακόμα. Χρειάζεται πρώτα να διαλέξουμε ημερομηνία, μέρος... γενικά τα πάντα. Τον Σον δεν τον νοιάζουν οι λεπτομέρειες, κάτι το οποίο φαντάζομαι πως είναι θετικό, ή μήπως όχι;»

«Μα και βέβαια είναι», μου αποκρίνεται με προσποιητό κέφι, ενώ αλλάζει θέση στη Βιβ για να τη θηλάσει διακριτικά εδώ που καθόμαστε. «Άλλωστε ποιος ο λόγος να βιαστείτε;»

Στην ερώτησή της αυτή είναι σχεδόν εμφανής η σκέψη που υποβόσκει: *Είμαι η καλύτερή σου φίλη και δεν τον έχω συναντήσει αυτόν τον τύπο παρά μόνο δύο φορές. Ποιος ο λόγος για τόσο βιασύνη;*

Και έχει δίκιο. Δεν υπάρχει κανένας απολύτως λόγος να βιαστούμε. Δεν είμαστε μαζί παρά μόνο λίγους μήνες. Απλώς ο Σον είναι ο πρώτος άντρας εδώ και μία δεκαετία με τον οποίο μπορώ να είμαι μαζί χωρίς να είμαι γεμάτη επιφυλάξεις. Είναι άνετος και ήρεμος, κι όταν η εξάχρονη κόρη του, η Φοίβη, ρώτησε πότε

θα παντρευτούμε, φάνηκε πως κινητοποιήσε κάτι μέσα του και, προτού περάσει πολύς καιρός, μου έκανε πρόταση.

«Σου ορκίζομαι», της λέω, «δεν έχω κανένα απολύτως ενδιαφέρον νέο να σου πω για τα δικά μου. Α, στάσου, ψέματα... έχω ραντεβού με τον οδοντίατρο την επόμενη βδομάδα». Η Σαμπρίνα γελάει. «Αυτό μόνο υπάρχει στον ορίζοντα, αυτό είναι το μοναδικό πράγμα εκτός από σένα που θα σπάσει τη μονοτονία της ζωής μου, για το άμεσο μέλλον τουλάχιστον. Κατά τ' άλλα δουλειά, ύπνος και πάλι απ' την αρχή».

Η Σαμπρίνα το εκλαμβάνει αυτό ως παρότρυνση να μιλήσει ελεύθερα για την τριμελή πλέον οικογένειά της. Μου ξετυλίγει λοιπόν έναν κατάλογο από κατορθώματα: το πρώτο χαμόγελο, το πρώτο κακαριστό γελάκι και, μόλις χθες, μια μικρή γροθίτσα, που ξεπετάχτηκε με ακρίβεια και άρπαξε σφιχτά ένα δάχτυλο της μαμάς.

Την ακούω και λατρεύω την καθημέρα από αυτές τις μαγικές λεπτομέρειες, αναγνωρίζοντάς την ως αυτό που πραγματικά είναι: ένα θαύμα. Θα ήθελα να μπορώ να ακούω πάντα όλες αυτές τις «καθημερινές λεπτομέρειες» της ζωής τους. Ναι, αγαπώ τη δουλειά μου, όμως μου λείπει το να κάθομαι απλώς έτσι και... να συζητώ.

Η βάρδια μου σήμερα ξεκινά το μεσημέρι και κατά πάσα πιθανότητα θα μείνω στη μονάδα μέχρι τα μεσάνυχτα. Θα επιστρέψω μετά στο σπίτι για να κοιμηθώ λίγες ώρες και αύριο να επαναλάβω το ίδιο πρόγραμμα. Ακόμη και σήμερα, έπειτα από τον καφέ μου με τη Σαμπρίνα και την κόρη της, η υπόλοιπη μέρα μου θα κυλήσει και θα έρθει η επόμενη, και δεν θα θυμάμαι το παραμικρό από αυτή – εκτός κι αν συμβεί κάτι πραγματικά φριχτό στη μονάδα της εντατικής.

Κι έτσι, ενώ εκείνη εξακολουθεί να μου μιλά, εγώ προσπαθώ να

απορροφήσω μέσα μου όσο το δυνατόν περισσότερο από αυτόν τον εξωτερικό κόσμο που τόσο πολύ στερούμαι. Νιώθω τη μυρωδιά του καφέ και του φρυγανισμένου ψωμιού, τη μουσική πίσω από το βουητό του κόσμου που μπαινοβγαίνει στο καφέ. Και όταν η Σαμπρίνα σκύβει λίγο για να πάρει μια πιπίλα από την τσάντα της με τα μωρουδιακά, στρέφω το βλέμμα μου στον πάγκο του μαγαζιού· κοιτώ τη γυναίκα με τις ροζ κοτσίδες ράστα, τον πιο κοντό άντρα δίπλα της με το τατουάζ στον λαιμό, που παίρνει παραγγελίες για τους καφέδες και, ακριβώς μπροστά του, το ψηλό αντρικό κορμί, που με κάνει αμέσως να τιναχτώ με την αίσθηση μιας ξαφνικής επίγνωσης.

Τα μαλλιά του είναι σχεδόν μαύρα, πυκνά και ανακατεμένα και πέφτουν πάνω στις άκρες των αφτιών του. Ο γιακάς του είναι τσαλακωμένος από τη μία πλευρά και οι άκρες του πουκαμίσου του βγαίνουν από το φθαρμένο μαύρο τζιν παντελόνι του. Τα πάνινα Vans παπούτσια του είναι κι αυτά φθαρμένα, με ένα παλιό ξεθωριασμένο καρό σχέδιο. Μια κάπως ξεχαρβαλωμένη τσάντα κρέμεται χιαστί από τον έναν του ώμο και φτάνει ως τον γοφό του.

Έτσι όπως μου έχει γυρισμένη την πλάτη, μοιάζει με εκατοντάδες άλλους άντρες στο Μπέρκλεϊ. Όμως εγώ ξέρω με απόλυτη βεβαιότητα ποιος είναι.

Είναι το βαρύ βιβλίο με τις τσακισμένες στις γωνίες σελίδες που δεν μου αφήνει την παραμικρή αμφιβολία: μόνο ένα άτομο ξέρω που κάθε Οκτώβριο ξαναδιαβάζει τον *Ιβανόη*. Τελετουργικά και με απόλυτη αφοσίωση και λατρεία.

Μην μπορώντας πια να τραβήξω το βλέμμα μου, κοιτώ προσμένοντας τη στιγμή που θα γυρίσει προς το μέρος μου και θα μπορέσω επιτέλους να δω πόσο τον άλλαξαν αυτά τα έντεκα χρόνια. Ούτε που σκέφτομαι τη δική μου εμφάνιση, με την ιατρική φόρμα

στο πράσινο χρώμα της μέντας, τα άνετα πάνινα παπούτσια και τα μαλλιά μου πιασμένα σε μια πρόχειρη αλογοουρά. Αλλά βέβαια ποτέ δεν είχε περάσει από τον νου ούτε τον δικό του ούτε τον δικό μου να σκεφτούμε τον εαυτό μας, πώς φαινόμαστε οι ίδιοι ή σε τι κατάσταση είμαστε. Ήμαστε μάλλον υπερβολικά απορροφημένοι από το να απομνημονεύουμε ο ένας το πρόσωπο του άλλου.

Η Σαμπρίνα διεκδικεί πάλι την προσοχή μου, ενώ το φάντασμα του παρελθόντος μου πληρώνει την παραγγελία του.

«Μείς;»

Την κοιτώ ανοιγοκλείνοντας τα μάτια μου. «Με συγχωρείς.. εγώ... Τι... Έλεγες κάτι;»

«Απλώς φλυαρούσα για πάνες και τέτοια. Περισσότερο με ενδιαφέρει να μάθω τι είναι αυτό που σε έκανε τόσο...» Γυρίζει και ακολουθεί το βλέμμα μου. «Ω!»

Αυτό το επιφώνημα δεν υποδηλώνει ακόμα πως έχει καταλάβει τι συμβαίνει. Απλώς αποτελεί ένα είδος σχολίου για το πώς φαίνεται ο συγκεκριμένος άντρας κοιτώντας τον από πίσω. Είναι ψηλός – ναι, αυτό ήταν κάτι που συνέβη ξαφνικά, στα δεκατέντε του. Κι οι ώμοι του είναι φαρδιοί – κάτι που επίσης έγινε ξαφνικά, αλλά αργότερα. Θυμάμαι πως το πρόσεξα πρώτη φορά έτσι όπως είχε σταθεί από πάνω μου στην αποθηκούλα, με το τζιν του στα γόνατά του και τη φιγούρα του να κρύβει το αδύναμο φως που ερχόταν απέξω. Τα μαλλιά του είναι πολύ πυκνά – αλλά αυτό τουλάχιστον ίσχυε πάντα. Το παντελόνι του πέφτει χαμηλά στους γοφούς του και τα οπίσθιά του δείχνουν εκπληκτικά. Και... δεν έχω ιδέα πότε συνέβη αυτό.

Με λίγα λόγια είναι ακριβώς από εκείνους τους άντρες που θα γλυκοκοιτούσαμε σιωπηλά προτού στραφούμε η μία στην άλλη για να κοιταχτούμε με την αμοιβαία έκφραση «Ναι, ξέρω». Κι αυτή είναι μία από τις πιο απίστευτες συνειδητοποιήσεις της ζωής μου:

Μεγαλώνοντας ο άνθρωπος αυτός έχει εξελιχθεί στον τύπο του άντρα που θα θαύμαζα και θα ονειρευόμουν.

Με ξενίζει κάπως που τον βλέπω μόνο από πίσω. Τον κοιτώ με ένταση και προς στιγμή σχεδόν κατορθώνω να πείσω τον εαυτό μου πως όχι, τελικά δεν είναι αυτός.

Θα μπορούσε να είναι οποιοσδήποτε – και ύστερα από έντεκα χρόνια που έχω να τον δω, πόσο είναι δυνατόν να ξέρω το σώμα του;

Αλλά τότε γυρίζει και μου κόβεται η ανάσα. Είναι σαν να μου έδωσαν μια γροθιά στο ηλιακό πλέγμα και το διάφραγμά μου έχει παραλύσει προσωρινά.

Η Σαμπρίνα ακούει τον βραχνό ήχο που βγαίνει από τα χείλη μου και αμέσως γυρνά να με κοιτάξει. Νιώθω πως είναι έτοιμη να σηκωθεί από την καρέκλα της. «Μείς;»

Κατορθώνω να πάρω ανάσα, αλλά είναι ρηχή και κάπως πικρή και κάνει τα μάτια μου να καίνε.

Το πρόσωπό του είναι πιο στενό, το πιγούνι του κάπως πιο γωνιώδες και τα πρωινά του γένια πιο πυκνά. Εξακολουθεί να φοράει το ίδιο μοντέλο γυαλιών με χοντρό σκελετό, αλλά τώρα πια δεν κάνουν το πρόσωπό του να φαίνεται υπερβολικά μικρό. Τα φωτεινά καστανά μάτια του φαντάζουν ακόμη μεγαλύτερα πίσω από τους χοντρούς φακούς. Η μύτη του έχει παραμείνει ίδια – μόνο που τώρα πια δεν μοιάζει δυσανάλογα μεγάλη για το πρόσωπό του. Και το στόμα του έχει παραμείνει ίδιο κι αυτό – ίσιο, απαλό... και ικανό για το πλέον σαρδόνιο χαμόγελο του κόσμου.

Δεν μπορώ καν να φανταστώ την έκφραση που θα πάρει αυτό το πρόσωπο αν αντιληφθεί την παρουσία μου εδώ. Ίσως κάποια έκφραση που δεν θα έχω ξαναδεί.

«Μείς;» Η Σαμπρίνα απλώνει το ελεύθερο χέρι της και με αρπάζει από το μπράτσο. «Γλυκιά μου, είσαι καλά;»

Ξεροκαταπίνω και κλείνω τα μάτια μου για να συνέλθω από την παραζάλη μου. «Ναι».

Αλλά δεν την πείθω. «Είσαι σίγουρη;»

«Το θέμα είναι...» Ξεροκαταπίνω πάλι κι ανοίγω τα μάτια μου με πρόθεση να την κοιτάξω, αλλά σαν υπνωτισμένο το βλέμμα μου πλανιέται πάλι πίσω της. «Αυτός ο τύπος εκεί πέρα... είναι ο Έλιος».

Κι αυτή τη φορά το «Ω!» που βγαίνει από τα χείλη της είναι γεμάτο επίγνωση.

Τότε

Παρασκευή 9 Αυγούστου
Πριν από δεκαπέντε χρόνια

ΤΟΝ ΕΛΙΟΤ ΤΟΝ είδα για πρώτη φορά στο «ανοιχτό στο κοινό σπίτι».

Το σπίτι ήταν εντελώς άδειο· σε αντίθεση με τα λεπτομερώς «σκηνοθετημένα» σπίτια που μας επιδείκνυαν τα μεσιτικά γραφεία της περιοχής του Κόλπου του Σαν Φρανσίσκο, εκείνο το τόσο πρωτότυπο σπίτι στο Χίλντομπεργκ το είχαν αφήσει χωρίς καθόλου έπιπλα. Και παρότι αργότερα, ως ενήλικη πια, θα εκτιμούσα πολύ τις δυνατότητες των άδειων χώρων, στα εφηβικά μου μάτια εκείνου του καιρού το σπίτι φάνηκε ψυχρό και αφιλόξενο. Το σπίτι μας στο Μπέρκλεϊ ήταν μάλλον απρομελέτητα υπερφορτωμένο. Όσο η μαμά μου ζούσε, ο έντονος συναισθηματισμός της υπερνικούσε τον δανέζικο μινιμαλισμό του μπαμπά μου, και όταν πια εκείνη πέθανε, ο άντρας της δεν άντεχε να αλλάξει τη δική της διακόσμηση.

Εδώ οι τοίχοι είχαν σκούρα ορθογώνια σημάδια στα σημεία

όπου άλλοτε κρέμονταν για χρόνια πίνακες ζωγραφικής. Στο χαλί είχε σχηματιστεί ένα είδος φθαρμένου μονοπατιού, που φανέρωνε την πορεία την οποία προτιμούσαν οι προηγούμενοι ένοικοι για να πάνε από την μπροστινή πόρτα ως την κουζίνα. Ο επάνω όροφος ήταν ορατός από το ισόγειο, αφού είχε μόνο μια παλιά ξύλινη κουπαστή στην άκρη του διαδρόμου του. Πάνω οι πόρτες των δωματίων ήταν όλες κλειστές, δημιουργώντας στον μακρύ διάδρομο μια κάτω στοιχειωμένη ατμόσφαιρα.

«Πέρα, στο βάθος», μου είπε ο μπαμπάς μου δείχνοντάς μου με μια κίνηση του πιγουνιού του πού ήθελε να πάω. Είχε ήδη δει το σπίτι και ήξερε καλύτερα από μένα πώς είχαν τα πράγματα. «Το δωμάτιό σου θα μπορούσε να είναι αυτό εκεί πέρα».

Ανέβηκα τη σκοτεινή σκάλα, προσπέρασα το μεγάλο υπνοδωμάτιο και το κυρίως λουτρό και συνέχισα μέχρι το τέλος του στενού διαδρόμου. Έβλεπα ήδη ένα απαλό πρασινωπό φως να βγαίνει από τη χαραμάδα της πόρτας – και πολύ σύντομα επρόκειτο να ανακαλύψω πως ήταν η λάμψη της πράσινης σαν τη χλόη μπογιάς, όταν έπεφτε πάνω της το φως του απογευματινού ήλιου. Το κρυστάλλινο πόμολο ήταν ψυχρό αλλά καθαρό και έτριξε σαν να ήταν σκουριασμένο μόλις το γύρισα. Η πόρτα δεν άνοιγε, καθώς οι άκρες της είχαν κυρτώσει από τη χρόνια υγρασία. Την έσπρωξα με τον ώμο μου, αποφασισμένη να μπω μέσα, και βρέθηκα σχεδόν τρεκλίζοντας στο ζεστό, φωτεινό δωμάτιο.

Ήταν στενόμακρο, ίσως μάλιστα το μήκος του να ήταν διπλάσιο από το πλάτος. Το μεγαλύτερο μέρος του τοίχου το καταλάμβανε ένα παράθυρο που έβλεπε σε μια λοφοπλαγιά με δέντρα, πυκνά και καλυμμένα με βρύα. Στη διπλανή πλευρά, στον στενό τοίχο, ορθωνόταν, σαν υπομονετικός μπάτλερ, ένα ψηλό και στενό παράθυρο, που έβλεπε πέρα μακριά στον ποταμό Ράσιαν.

Ε, λοιπόν, μπορεί το κάτω μέρος του σπιτιού να μην ήταν

διόλου εντυπωσιακό, αλλά τουλάχιστον τα υπνοδωμάτια είχαν προοπτικές.

Με ανεβασμένη τη διάθεσή μου, γύρισα για να βρω τον μπαμπά μου.

«Είδες τη μικρή αποθηκούλα μέσα στο δωμάτιο, Μείς;» με ρώτησε μόλις βγήκα από το δωμάτιο. «Σκεφτόμουν ότι θα μπορούσε να γίνει μια βιβλιοθήκη για σένα». Αλλά τότε άκουσα να τον φωνάζει ένας απ' τους μεσίτες κι έτσι, αντί να έρθει σ' εμένα, κατέβηκε κάτω.

Εγώ επέστρεψα τότε στο δωμάτιο και προχώρησα στο πίσω μέρος του. Η πόρτα της αποθηκούλας άνοιξε με ευκολία. Το πόμολο μάλιστα το ένιωσα ζεστό στο χέρι μου.

Όπως κάθε άλλος χώρος του σπιτιού, έτσι και η αποθηκούλα δεν είχε την παραμικρή διακόσμηση. Αλλά δεν ήταν άδεια.

Η καρδιά μου χτυπούσε τώρα δυνατά από τη σύγχυση και έναν ελαφρύ πανικό.

Στο βάθος της αποθηκούλας καθόταν ένα αγόρι. Διάβαζε, χωμένος στην πέρα γωνία, με τον λαιμό και την πλάτη του να σχηματίζουν μια καμπύλη, έτσι ώστε να χωρά στον στενό χώρο ανάμεσα στο δάπεδο και στην επικλινή οροφή.

Δεν τον έκανα μεγαλύτερο από δεκατριών ετών, όσο ήμουν κι εγώ δηλαδή. Ήταν υπερβολικά αδύνατος, με σκούρα, πυκνά μαλλιά, που χρειάζονταν κούρεμα, και τεράστια καστανά μάτια πίσω από βαριά γυαλιά με χοντρό σκελετό. Η μύτη του ήταν υπερβολικά μεγάλη για το πρόσωπό του, τα δόντια του υπερβολικά μεγάλα για το στόμα του, και όλη η φυσική παρουσία του ήταν κάπως υπερβολικά επιμήκης για έναν χώρο που έπρεπε κανονικά να είναι άδειος.

Η ερώτηση βγήκε αυθόρμητα από τα χείλη μου, όχι χωρίς κάποια αμηχανία: «Ποιος είσαι;»

Με κοίταξε με τα μάτια του διάπλατα ανοιχτά από την έκπληξη.

«Δεν φαντάστηκα ότι θα ερχόταν ποτέ κανείς να δει αυτό το σπίτι».

Η καρδιά μου εξακολουθούσε να χτυπά σαν τρελή. Και κάτι στο βλέμμα εκείνου του αγοριού – ίσως τα τεράστια μάτια πίσω από τα γυαλιά με το σταθερό βλέμμα– με έκανε να νιώθω παράξενα εκτεθειμένη. «Σκεφτόμαστε να το αγοράσουμε».

Το αγόρι σηκώθηκε και ξεσκονίστηκε αποκαλύπτοντας πως τα φαρδύτερα μέρη των ποδιών του ήταν τα γόνατα. Τα παπούτσια του ήταν από καλογουαλισμένο καφετί δέρμα και το πουκάμισό του καλά σιδερωμένο και χωμένο μέσα στο χακί σορτσάκι του. Έδειχνε εντελώς ακίνδυνος... και πάλι όμως, μόλις έκανε ένα βήμα προς το μέρος μου, η καρδιά μου αναπήδησε από τον πανικό και τραύλισα: «Ο πατέρας μου έχει μαύρη ζώνη».

Η έκφρασή του ήταν ένας συνδυασμός φόβου και αμφιβολίας. «Αλήθεια;»

«Α, ναι».

Συνοφρυώθηκε. «Σε τι;»

Ξέσφιξα τις γροθιές μου, που είχα ασυναίσθητα σφίξει κατά μήκος των γοφών μου. «Καλά, δεν έχει μαύρη ζώνη. Αλλά είναι τεράστιος».

Αυτό φάνηκε να το πιστεύει και κοίταξε πίσω μου κάπως αγχωμένος.

«Και τέλος πάντων, τι κάνεις εδώ;» τον ρώτησα περιφέροντας για πρώτη φορά το βλέμμα μου στον χώρο. Για αποθηκούλα ήταν πολύ μεγάλη. Είχε ένα τέλειο τετράγωνο σχήμα, με κάθε πλευρά τουλάχιστον τριάνμισι μέτρα, και ψηλή οροφή, η οποία χαμήλωνε εντυπωσιακά στο πίσω μέρος του δωματίου, όπου ίσως το ύψος να μην ξεπερνούσε το ένα μέτρο. Μπορούσα ήδη να φανταστώ τον εαυτό μου καθισμένο εκεί, σε έναν άνετο καναπέ με πολλά μαξιλάρια και βιβλία, και να περνώ διαβάζοντας τα τέλεια κυριακάτικα απογεύματα.

«Μου αρέσει να έρχομαι εδώ για να διαβάσω». Σήκωσε τους ώμους του, κι εγώ ένιωσα μέσα μου να ξυπνά κάτι από καιρό λησμονημένο, μια αίσθηση πνευματικής συγγένειας που είχα χρόνια να νιώσω. «Η μαμά μου είχε το κλειδί από τότε που το σπίτι ανήκε στους Χάνσον, κι εκείνοι δεν ήταν ποτέ εδώ».

«Δηλαδή οι γονείς σου σκέφτονται να αγοράσουν αυτό το σπίτι;»

Με κοίταξε σασιτισμένος. «Όχι. Μένω ακριβώς δίπλα».

«Όμως τότε αυτό που κάνεις δεν είναι παραβίαση ξένης ιδιοκτησίας;»

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. «Αφού το σπίτι είναι ανοιχτό στο κοινό, ξέχασες;»

Τον κοίταξα πάλι. Το βιβλίο που κρατούσε ήταν ένας χοντρός τόμος με έναν δράκο στο εξώφυλλο. Ο ίδιος ήταν ψηλός και γωνιώδης –στο κορμί του υπήρχαν γωνίες παντού όπου θα μπορούσε κανείς να φανταστεί–, οι αγκώνες του ήταν μυτεροί και οι ώμοι του εξείχαν. Τα μαλλιά του ήταν πολύ πυκνά, αλλά καλοχτενισμένα, και τα νύχια των χεριών του κομμένα.

«Δηλαδή απλώς συχνάζεις εδώ;»

«Μερικές φορές», μου απάντησε. «Είναι άδειο εδώ και δύο χρόνια περίπου».

Τον κοίταξα μισοκλείνοντας καχύποπτα τα μάτια μου. «Και είσαι *σίγουρος* ότι είναι εντάξει να βρίσκεσαι εδώ; Δίνεις την εντύπωση πως σου έχει κοπεί η ανάσα, σαν να έχεις νευρικήτητα».

Σήκωσε πάλι τον έναν μυτερό ώμο του προς τον ουρανό. «Πού ξέρεις; Μπορεί μόλις να έτρεξα μαραθώνιο».

«Μου δίνεις την εντύπωση ότι δεν μπορείς να τρέξεις ούτε ως τη γωνία».

Σταμάτησε για να πάρει μια βαθιά ανάσα και μετά ξέσπασε στα γέλια. Ήχησε στα αφτιά μου σαν ένα γέλιο που δεν το άφηνε

πολύ συχνά να ξεχυθεί ελεύθερο, και μέσα μου σαν να άνθισε κάτι.

«Πώς σε λένε;» τον ρώτησα.

«Έλιοτ. Εσένα;»

«Μέισι».

Ο Έλιοτ με κοίταξε σπρώχνοντας με ένα του δάχτυλο τα γυαλιά του πιο ψηλά στη μύτη του, αλλά εκείνα γλίστρησαν πάλι προς τα κάτω την αμέσως επόμενη στιγμή. «Να ξέρεις πάντως, αν αγοράσετε το σπίτι, δεν θα έρχομαι πια να διαβάζω εδώ».

Υπήρχε κάτι σαν πρόκληση στα λόγια του αυτά, ίσως ένα είδος προσφοράς. *Φίλοι ή εχθροί;*

Σίγουρα είχα ανάγκη από έναν φίλο.

Του χάρισα ένα φειδωλό χαμόγελο. «Ακόμη κι αν αγοράσουμε αυτό το σπίτι, μπορείς, αν θέλεις, να έρχεσαι εδώ να διαβάζεις».

Το δικό του χαμόγελο ήταν πλατύ, τόσο που θα μπορούσα να μετρήσω τα δόντια του. «Ποιος ξέρει; Ίσως όλον αυτόν τον καιρό να ζέσταινα για σένα αυτό το μέρος».

Τώρα

Τρίτη 3 Οκτωβρίου

Ο ΕΛΙΟΤ ΔΕΝ με έχει δει ακόμα.

Περιμένει δίπλα στον πάγκο για να πάρει το ρόφημά του και έχει το κεφάλι του σκυμμένο. Μέσα σε έναν ωκεανό από ανθρώπους που βρίσκονται ο καθένας στην απόλυτη απομόνωση των κινητών τους, ο Έλιοτ διαβάζει ένα βιβλίο.

Ήθελα να ξέρω, έχει κινητό τηλέφωνο; Για οποιονδήποτε άλλον άνθρωπο αυτή η ερώτηση θα ήταν εντελώς παράλογη. Αλλά όχι για τον Έλιοτ. Πριν από έντεκα χρόνια είχε, αλλά ήταν ένα παλιό κινητό, που του είχε δώσει ο πατέρας του, από εκείνα που έπρεπε να πατήσεις τρεις φορές το πλήκτρο του 5 αν ήθελες να γράψεις ένα λάμδα. Και σπανίως το χρησιμοποιούσε σαν κάτι διαφορετικό από πρες παπιέ.

«Από πότε έχεις να τον δεις;» με ρωτά η Σαμπρίνα.

Την κοιτώ ανοιγοκλείνοντας κάπως συνοφρυωμένη τα μάτια μου. Ξέρω πολύ καλά ότι ξέρει την απάντηση σε αυτή την ερώτηση, τουλάχιστον σε γενικές γραμμές. Αλλά αμέσως η έκφρασή μου

μαλακώνει, καθώς συνειδητοποιώ ότι εκείνη δεν έχει άλλη επιλογή αυτή τη στιγμή από το να προσπαθήσει να μου πιάσει κουβέντα· φαίνεται πως την κυρίευσε ένα είδος σιωπηλής μανίας.

«Από την τελευταία χρονιά μου στο λύκειο. Εκείνη την Πρωτοχρονιά».

Μου χαμογελά κάπως παγωμένα. «Ναι, σωστά».

Κάποιο ένστικτο παίρνει μέσα μου τα ηνία, μάλλον ένα ένστικτο αυτοσυντήρησης, που με κάνει να πεταχτώ όρθια.

«Να με συγχωρείτε», λέω κοιτώντας τη Σαμπρίνα και τη Βιβ. «Πρέπει να πηγαίνω».

«Μα ναι, φυσικά. Καταλαβαίνω απόλυτα».

«Να σου τηλεφωνήσω αυτό το Σαββατοκύριακο; Ίσως καταφέρουμε να πάμε στο Γκόλντερ Γκέιτ Παρκ».

Εκείνη κουνάει καταφατικά το κεφάλι, λες και η πρόταση που τόσο μηχανικά της έκανα έχει την παραμικρή πιθανότητα να υλοποιηθεί. Και οι δυο μας ξέρουμε ότι δεν είχα ούτε ένα Σαββατοκύριακο που να μη δουλεύω από τότε που ξεκίνησα την ειδικότητά μου, τον Ιούλιο.

Προσπαθώντας να κινηθώ όσο πιο διακριτικά μπορώ, περνώ την τσάντα μου στον ώμο μου και σκύβω να φιλήσω τη Σαμπρίνα στο μάγουλο.

«Σ' αγαπώ πολύ», της λέω και ενώ ισιώνω πάλι την πλάτη μου, εύχομαι μέσα μου να μπορούσα να την πάρω μαζί μου. Αναδίδει κι αυτή μια γλυκιά μωρουδίστικη μυρωδιά.

Η Σαμπρίνα μου κάνει ένα νεύμα ανταποδίδοντας το συναίσθημα και αμέσως μετά, τη στιγμή που εγώ γυρίζω να κοιτάξω τη Βιβ και τη μικρή παχουλή γροθίτσα της, εκείνη ρίχνει μια ματιά πίσω μου και αμέσως η έκφρασή της παγώνει.

Από αυτή την παγωμένη έκφραση αντιλαμβάνομαι πως ο Έλιοτ με έχει δει.

«Εχμ...» κάνει η Σαμπρίνα, ενώ στρέφεται προς το μέρος μου κάνοντάς μου ένα νεύμα με το πιγούνι, σαν να μου λέει ότι πρέπει μάλλον να ρίξω μια ματιά. «Έρχεται προς το μέρος μας».

Χώνω το πρόσωπό μου μέσα στην τσάντα μου, προσπαθώντας να δίνω την εντύπωση πως είμαι υπερβολικά πολυάσχολη και απορροφημένη με κάτι. «Λουπόν έφυγα», μουρμουρίζω.

«Μείς;»

Μαρμαρώνω, με το ένα μου χέρι στο λουρί της τσάντας μου και το βλέμμα μου χαμηλωμένο. Μόλις ακούω τη φωνή του, κατακλύζομαι από απεριγράπτη, οδυνηρή νοσταλγία. Κάποτε η φωνή του ήταν ψιλή και διαπεραστική, μέχρι που ξαφνικά άλλαξε. Και ενώ δεχόταν ατελείωτα πειράγματα για το πόσο ένρινη και τσιριχτή φωνή είχε, ξαφνικά, μια μέρα, το σύμπαν γέλασε τελευταίο δίνοντας στον Έλιοτ μια φωνή ζεστή και πλούσια σαν μέλι.

Εαναλέει το όνομά μου – αυτή τη φορά όχι το υποκοριστικό μου, και το προφέρει πιο σιγανά τώρα: «Μείσι Λία;»

Σηκώνω το βλέμμα μου και – με μια παρόρμηση που είμαι σίγουρη πως, όσα χρόνια κι αν περάσουν, θα τη σκέφτομαι και θα γελάω –, τον χαιρετάω κουνώντας άτονα το χέρι μου και λέγοντας ένα πρόσχαρο «Έλιοτ! Γεια!».

Σαν να είμαστε απλώς γνωστοί από τα μαθήματα επιλογής του πρώτου έτους των σπουδών μας.

Ή, ξέρετε, σαν να είχαμε συναντηθεί μία φορά στο τρένο από Σάντα Μπάρμπαρα.

Ακριβώς τη στιγμή που εκείνος σπρώχνει από τα μάτια του μια τούφα απ' τα πυκνά του μαλλιά – γνώριμη χειρονομία έκπληξης, που τον έχω δει αμέτρητες φορές να κάνει –, εγώ στρέφομαι και στριμώχνομαι ανάμεσα στο πλήθος για να βγω έξω, στο πεζοδρόμιο. Τρέχω προς τη λάθος κατεύθυνση περίπου μισό τετράγωνο και μόλις συνειδητοποιώ το σφάλμα μου, κάνω απότομα στροφή

επιτόπου. Δύο μεγάλα βήματα προς τη σωστή κατεύθυνση, με το κεφάλι μου χαμηλωμένο και την καρδιά μου να χτυπά σαν τρελή... και πέφτω πάνω σε ένα πλατύ στέρνο.

«Ω, με συγχωρείτε», ψελλίζω αμήχανα, αλλά την αμέσως επόμενη στιγμή σηκώνω το βλέμμα και αντιλαμβάνομαι τι ακριβώς πήγα κι έκανα.

Τα χέρια του Έλιοτ με αρπάζουν από τα μπράτσα και με σταθεροποιούν κρατώντας με σε απόσταση μόλις μερικών εκατοστών από αυτόν. Ξέρω πως κοιτά το πρόσωπό μου, πως περιμένει να συναντηθούν τα βλέμματά μας, αλλά εμένα τα μάτια μου έχουν κολλήσει στο μήλο του Αδάμ στον λαιμό του, και οι σκέψεις μου έχουν επίσης κολλήσει στο πώς συνήθιζα άλλοτε να κοιτώ αυτόν τον λαιμό, ρίχνοντάς του λαθραία βλέμματα κάθε τόσο τις αμέτρητες ώρες που διαβάζαμε μαζί στην αποθηκούλα.

«Μείς. Σοβαρά τώρα;» με ρωτά πολύ ήρεμα, και είναι μια ερώτηση που σημαίνει πολλά διαφορετικά πράγματα.

Σοβαρά τώρα, είσαι εσύ;

Σοβαρά τώρα, γιατί το έβαλες στα πόδια μόλις με είδες;

Σοβαρά τώρα, πού ήσουν τα τελευταία δέκα χρόνια;

Ένα κομμάτι μου εύχεται να ήμουν από τους ανθρώπους που θα μπορούσαν να τον σπρώξουν λίγο πιο πέρα, να αρχίσουν να τρέχουν και πάλι προσποιούμενοι ότι όλο αυτό δεν συνέβη ποτέ. Θα μπορούσα να πάω πάλι στο μετρό, να κατεβώ στη στάση του νοσοκομείου και να ριχτώ στη δουλειά για να βγάλω μία ακόμη δύσκολη μέρα, που θα απαιτεί να διαχειριστώ συναισθήματα πολύ πιο μεγάλα και σημαντικά από αυτά εδώ, τώρα.

Αλλά ένα άλλο κομμάτι μέσα μου την περίμενε αυτή τη στιγμή εδώ και έντεκα χρόνια. Ανακούφιση και αγωνία κυλούν συγχρόνως στις φλέβες μου. Κάθε μέρα, όλα αυτά τα χρόνια, λαχταρούσα να τον ξαναδώ. Και συγχρόνως δεν ήθελα να τον ξαναδώ ποτέ πια.

«Ε... γεια...» επιτέλους σηκώνω το βλέμμα μου για να τον κοιτάξω. Βασανίζω το μυαλό μου να σκεφτεί τι πρέπει να πω τώρα, αλλά το κεφάλι μου είναι γεμάτο λέξεις δίχως νόημα. Σαν μια θύελλα από μαύρο και λευκό.

«Είσαι...;» αρχίζει εκείνος σχεδόν με κομμένη την ανάσα. «Θέλω να πω, μετακόμισες πάλι εδώ;»

«Στο Σαν Φρανσίσκο».

Τον παρακολουθώ καθώς το βλέμμα του πέφτει στη φόρμα μου και στα απαίσια παπούτσια μου. «Γιατρός;»

«Ναι, ειδικεύομενη».

Μη μου ζητάτε να βεβαιώσω ότι δεν είμαι ρομπότ.

Είμαι ρομπότ.

Τα σκούρα φρύδια του ανασηκώνονται. «Τότε λοιπόν... πώς βρέθηκες *σήμερα* εδώ;»

Θεέ μου, πόσο άβολα ξεκινήσαμε. Όμως όταν έχεις να σκαρφώσεις ένα ολόκληρο βουνό, υποθέτω ότι ξεκινάς με ένα μικρό βήμα στο πρώτο βατό σημείο που υπάρχει μπροστά σου. «Συναντηθήκαμε με τη Σαμπρίνα για έναν καφέ».

Εύνει τη μύτη του, μία ακόμη οδυνηρά οικεία χειρονομία απορίας.

«Ήταν συγγάτοικός μου στο κολέγιο», διευκρινίζω. «Μένει στο Μπέρκλεϊ».

Ο Έλιοτ με κοιτά κάπως αμήχανα, κάτι που μου υπενθυμίζει ότι δεν έχει γνωρίσει τη Σαμπρίνα. Κάποτε μας στενοχωρούσε όταν περνούσε ένας μήνας χωρίς να ενημερωθούμε ο ένας για όσα συνέβαιναν στη ζωή του άλλου. Τώρα υπάρχουν ανάμεσά μας ολόκληρα χρόνια, δύο ολόκληρες ζωές που δεν γνωρίζουν τίποτα η μία για την άλλη.

«Σε έπαιρνα τηλέφωνο», μου λέει. «Θα πρέπει να κάλεσα ένα εκατομμύριο φορές. Και μετά ο αριθμός σου άλλαξε».

Περνά νευρικά το χέρι του ανάμεσα στα μαλλιά του και σηκώνει τους ώμους του με μια κίνηση αδυναμίας. Και καταλαβαίνω τι θέλει να πει. Αυτή η αναθεματισμένη στιγμή είναι από κάθε άποψη εξωπραγματική. Ακόμη και τώρα φαντάζει εντελώς ακατανόητο το πώς αφήσαμε να μπει μεταξύ μας όλη αυτή η απόσταση. Το πώς εγώ το άφησα να συμβεί αυτό.

«Ναι, ξέρω... εχμ... άλλαξα τηλέφωνο», λέω άτονα.

Γελάει, αλλά δεν υπάρχει τίποτα χαρούμενο στο γέλιο του. «Ναι, το φαντάστηκα».

«Έλιος», λέω τελικά, καταπίνοντας τον κόμπο που σκάλωσε στον λαιμό μου μόλις βγήκε από εκεί ο ήχος του ονόματός του. «Συγγνώμη, αλλά... βιάζομαι πραγματικά πάρα πολύ. Πρέπει να είμαι στη δουλειά σε πολύ λίγη ώρα».

Σκύβει λίγο για να είναι το πρόσωπό του στο ίδιο επίπεδο με το δικό μου. «Αστειεύεσαι;» Τα μάτια του έχουν ανοίξει διάπλατα. «Δεν είναι δυνατόν να πέφτω πάνω σου στα Saul's* και να σου λέω απλώς, "Γεια, Μείσι, όλα καλά;". Και μετά να πηγαίνει ο καθένας μας στη δουλειά του – και να μην ξαναμιλήσουμε για άλλα δέκα αναθεματισμένα χρόνια».

Ακριβώς αυτό. Ο Έλιος δεν μπορούσε ποτέ να συμβιβαστεί με τίποτα επιφανειακό.

«Δεν είμαι προετοιμασμένη γι' αυτό», του λέω με ειλικρίνεια.

«Και πρέπει λοιπόν να είσαι προετοιμασμένη για μένα;»

«Αν υπάρχει κάποιος για τον οποίο πρέπει να είμαι προετοιμασμένη, αυτός είσαι εσύ».

Τον χτυπώ ακριβώς εκεί που πονάει και το ξέρω –στο κέντρο ενός ευαίσθητου πυρήνα–, αλλά αμέσως μόλις βλέπω τη θλίψη στο πρόσωπό του, το μετανιώνω.

* Γνωστά καταστήματα με σάντουιτς και καφέ. (Σ.τ.Μ.)

Ανάθεμα.

«Απλώς δώσ' μου ένα λεπτό», επιμένει τραβώντας με στην άκρη του πεζοδρομίου, ώστε να μην εμποδίζουμε το σταθερό και αδιάκοπο ρεύμα των περαστικών. «Πες μου, πώς είσαι; Πόσο καιρό έχεις που γύρισες; Πώς είναι ο Ντάνκαν;»

Γύρω μας όλος ο κόσμος μοιάζει να έχει ακινητοποιηθεί.

«Είμαι καλά», του απαντώ μηχανικά. «Γύρισα τον Μάιο». Η τρίτη ερώτηση με κάνει να νιώθω συντετριμμένη και όταν απαντώ, η φωνή μου τρέμει. «Και... ο μπαμπάς μου πέθανε».

Ο Έλιοτ γέρνει ανεπαίσθητα προς τα πίσω. «*Τι πράγμα;*»

«Ναι», επιβεβαιώνω με αλλοιωμένη φωνή. Είμαι σαν να έχω πα-
ραλύσει από αυτή την προσπάθεια να ξαναπώ, να ξαναγράψω την ιστορία, να επανενώσω τις χιλιάδες συνάψεις στον εγκέφαλό μου.

Με κάποιον τρόπο έχω κατορθώσει να αντέξω αυτή τη συ-
ζήτηση χωρίς να καταρρεύσω, αλλά αν σταθώ εδώ πέρα έστω για δύο λεπτά ακόμα, τίποτα δεν είναι σίγουρο. Με τον Έλιοτ να με ρωτά για τον μπαμπά μου, κι εγώ να μην έχω κοιμηθεί παρά δύο ώρες μόνο και να ξέρω ότι έχω μπροστά μου την προοπτική δεκαοχτώ ωρών εργασίας... Όχι, πρέπει να φύγω από δω προτού σωριαστώ κάτω.

Αλλά όταν σηκώνω το βλέμμα μου και τον κοιτώ ξανά, βλέπω ότι το πρόσωπό του είναι ένας καθρέφτης όσων συμβαίνουν μέσα μου αυτή τη στιγμή. Δείχνει συντετριμμένος. Και είναι ο μοναδικός άνθρωπος που θα παρουσίαζε αυτή την όψη ακούγοντας την είδηση για τον θάνατο του μπαμπά μου, επειδή είναι και ο μοναδικός άνθρωπος που γνωρίζει τι σημαίνει αυτό για μένα.

«Ο Ντάνκαν πέθανε;» Η φωνή του είναι τώρα βραχνή από τη συγκίνηση. «Μείσι, γιατί δεν μου το είπες;»

Πού να πάρει και να σηκώσει, αυτό κι αν δεν είναι ένα τεράστιο ερώτημα.

«Εγώ δεν...» αρχίζω, αλλά αμέσως κουνώ αρνητικά το κεφάλι μου. «Είχαμε πια χάσει επαφή όταν συνέβη».

Η αίσθηση ναυτίας ανεβαίνει από το στομάχι μου στον λαιμό μου. Πώς μπόρεσα να ξεστομίσω κάτι τέτοιο; Πόσο ακραία υπεκφυγή!

Αυτός κουνά το κεφάλι του. «Δεν το ήξερα. Λυπάμαι πάρα πολύ, Μείς».

Δίνω στον εαυτό μου τρία ακόμα δευτερόλεπτα για να τον κοιτάξω και είναι σαν άλλη μια γροθιά στο στομάχι μου. Αυτός εδώ ήταν ο άνθρωπός μου. Πάντα ήταν ο άνθρωπός μου. Ο καλύτερος φίλος μου, ο έμπιστός μου και ίσως ακόμη ο έρωτας της ζωής μου. Κι εγώ πέρασα τα τελευταία έντεκα χρόνια εγκλωβισμένη μέσα στον θυμό και στην εγωιστική υποκρισία μου. Ναι, αλλά σε τελική ανάλυση εκείνος πρώτος άνοιξε μια τρύπα ανάμεσά μας, και μετά η μοίρα ήρθε να την κάνει χάσμα αγεφύρωτο.

«Θα φύγω τώρα», τον προειδοποιώ σε ένα απότομο ξέσπασμα της αμηχανίας μου. «Εντάξει;»

Προτού προλάβει να μου απαντήσει, του ξεγλιστρώ και ορμώ στον δρόμο κατευθυνόμενη στον σταθμό του μετρό. Και όση ώρα βαδίζω γρήγορα στον δρόμο, και όση ώρα ακόμα διαρκεί το βουερό ταξίδι μου με τον υπόγειο, έχω την αίσθηση πως εκείνος βρίσκεται πολύ κοντά, ακριβώς πίσω μου, ή ίσως σε ένα κάθισμα στο διπλανό βαγόνι.